

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 8. Terræ motus Nicomediæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

§. VIII.

Sæculum IV.
A. C. 358.*Terræ motus Nicomediæ.*

Imperator Constantius non satis provisum schismati credens, eo, quod Sirmii factum fuerat, necessarium duxit, ut Concilium universale contra Anomeos convocaretur, ad reprimenda Aetii molimina; ea quoque movebant, quæ, ut diximus, Antiochiæ contigerant. Primo locum congressus urbem Nicæam destinavit, cum vero hic locus Basilio Ancyrano, suisque ob invisam magni Concilii memoriam displiceret, aliud Principi suaserunt; ergo statutum, ut Nicomediæ convenirent; Cæsaris Epistolæ emittuntur, ut ad præfixam diem sine mora Episcoporum Doctissimi, & E-

B b b 4

loquen-

manæ Ecclesiæ Antifiti. Tandem S. Hieronymum potuisse ob locorum distantiam decipi.

Ad tertium. Anonymus I. S. Felicem affirmat fuisse Martyrem, quod idipsum Martyrologium Romanum, & Gregorius XIII. testentur; quamvis P. Pagi, & Papebrochius dicant, ideo secundum Ecclesiæ Stylum fuisse dictum Martyrem, quod multa pro Christi Nomine sustinisset. His addi posset, quod Episcopi illa ætate, etiam dum adhuc viverent, Sancti vocarentur. Hinc de alterutro affirmare difficile.

Interpres Protestans hic adjecta Nota pro sua temeritate omnia in pejorem trahit partem.

Sæculum IV. loquentissimi comparerent. Singulos
A. C. 358. omnium Gentis suæ Episcoporum nomi-
 ne adesse oportebat, id est, Imperator
 cujuslibet Provinciæ Delegatos eligebat.
 Plerisque iter ingressis, allatus rumor om-
 nes terruit, ultimis diebus urbem Ni-
 comediam terræ motu fuisse everfam;
 plura addebantur, ut nempe tristia in
 majus attollere fama solet, Nicæam quo-
 que, Perinthum, urbes vicinas, atque i-
 psam Constantinopolim calamitatis non
 fuisse expertes, Nicomediæ multos Epif-
 copos in Ecclesia cum magna populi
 multitudine, viris, mulieribus, & infan-
 tibus, quo refugium quæsierant, fuisse
 oppressos. Hæc autem deinde vera esse
 compertum est; nempe Nono Calendas
 Septembris, Daciano, & Cereali Consu-
 libus, seu 24. Aug. hujus anni 358. ho-
 ra diei secunda, nobis octava matutina,
 concuti terra cœpit, at sicut ista hora
 Ecclesia frequentari non solebat, ita ne-
 mo in ea contritus, atque tam subitum
 malum incolas occupavit, ut nemini
 tempus ad Ecclesiam confugiendi fuerit.
 Quisque, ubi erat, vel ruina oppressus
 est, vel evasit. Duo, non plures Epis-
 copi, & extra Ecclesiam obtriti, Cecro-
 pius Nicomediensis, atque alius ex urbe
 quadam Bosphori. Terræ motus qui-
 dem non ultra duas horas duravit, at
 secutum incendium quinquaginta conti-
 nuos

Amm. Marc.
L. XVII.
c. 7.

nuos dies urbem depopulatum est; quippe ignes in fornacibus, culinis, balneis, ustrinis, & aliis hujusmodi locis accensi, cum domus susque deque verterentur, commixti, & tectis, aliisque combustibilibus admoti, totam civitatem unum, & immensum rogam effecerunt. Motus iste terras in Ponto, Asia, & ultra mare in Macedonia concussit. Centum quinquaginta urbes illius cladis participes numeratae sunt.

Illam tempestate Nicomediae degebat sanctus Solitarius, nomine Arfacius, natione Persa, antehac Leonum stabulis ab Imperatore praepositus, & in persecutione sub Licinio insignis Christi Confessor; is, dimissa militia, in arcem Nicomediensem se recepit, habitabatque in turri, vitam asceticam ducens; Dono miraculorum praeditus, quadam die, invocato Jesu Christi nomine, Energumenum, nudato ense per urbis plateas fugientes persequentem, continuit. Huic viro sancto cum, imminere urbi exitium, a caelo fuisset manifestatum, ipseque exire jussus esset, velociter ad Ecclesiam se conferens, Clericos monuit, ut fervidis precibus iratum Numen mitigare conarentur; ejus praedictio omnibus risum movit; ipse in turrim suam reversus prostrato in terram vultu in preces se dedit, atque eodem situ, postquam terrae motus cessaverat,

Bb b 5

verat,

Saeculum IV.
A. C. 358.

Sæculum IV.
A. C. 358. verat, obiisse inventus est. Eum mori maluisse ferunt, quam ruinam videre illius urbis, in qua Jesum Christum agnoscere cœpisset, & Philosophiam Christianam, ita quippe vita ascetica appellabatur, didicisset.

§. IX.

Quæ fuerint de Conciliis agendis proposita.

Socr. IV.
c. 16. Cum Episcopi in itinere constituti tristem casum percepissent, aliqui nova Imperatoris mandata expectarunt, alii suam de fide sententiam per litteras declararunt. Constantius hac in re Basilii Ancyrani Consilium expetiit, qui Epistola data pietatem Cæsaris laudavit, ob Nicomediæ urbis funesta fata, adductis sacrarum Historiarum exemplis, solatus est, tandem, ut Concilium celebrare non differret, nec Episcopos itinerantes re infecta redire permetteret, hortabatur; in locum Concilii Nicæam designavit, Imperatori gratum facturus, cui primo urbs ea placuerat. Consilium secutus Imperator jussit, ut Episcopi in eunte æstate anni futuri 359. Nicæam convenirent, iis solis exceptis, qui per valetudinem non possent, sed tamen Presbyteros, aut Diaconos mitterent, quorum Nomine suffragia ferrent, de rebus dubiis